

Til §§ 214—16.

Der henvises til Bemærkningerne til vedkommende Bestemmelser om Udbetaling af Bidrag til Børn udenfor Ægteskab.

Ifølge § 7 skal Bidraget fra en Fader udenfor Ægteskab i Almindelighed sættes til $\frac{3}{5}$, Bidraget fra en Ægtemand til $\frac{2}{3}$ af samtlige de Udgifter, som Barnets Forsørgelse i et godt Plejehjem vil koste, og i Konsekvens heraf ansættes Bidraget for en ugift Moder til $\frac{2}{5}$ og Bidraget fra en Ægtehustru til $\frac{1}{3}$ af de nævnte Udgifter.

Med Hensyn til *forskudivis Udbetaling* af Bidrag er Normalbidraget for Faderens Vedkommende imidlertid kun sat til $\frac{3}{5}$ af de nævnte Udgifter, altsaa samme Størrelse som i § 193, medens Normalbidraget for Moderens Vedkommende er sat til $\frac{1}{3}$. Denne Afvigelse fra Princippet i § 7 er begrundet i det ønskelige i, at *Normalbidraget* bliver ens for begge Grupper af Børn, der saaledes ogsaa derigennem opnaar den Ligestilling, der maa stræbes henimod, og vil ikke være af afgørende Betydning for Moderen, der dels ofte vil have flere Børn, dels stadig har sit fulde Bidragskrav imod Faderen, hvis Betalingsevne og -Vilje i Almindelighed er større end den ugifte Faders.

I § 216, Stk. 2, er det bestemt, at der, naar et Bidrags Størrelse skal udfindes gennem Anvendelsen af Fradragsreglerne, i Indtægten skal fradrages 100 Kr. for hvert Barn, for hvilket vedkommende bidragsberettigede har Forsørgelsespligt paa nær eet. Den samme Bestemmelse gælder for Bidrag til Enker og Enkemænd. Naar paa dette Omraade Mødre og Fædre udenfor Ægteskab er daarlige stillet end de øvrige bidragsberettigede efter Kap. XV og XVI skyldes det, at man vel anser det for ønskeligt, at den fradragsfri Indtægt i Almindelighed kan forhøjes noget efter Størrelsen af Børnenes Antal, men at en saadan Forhøjelse i Følge Sagens Natur ikke bør finde Sted, hvor det drejer sig om en Moder (eller Fader) udenfor Ægteskab.

Til §§ 217—18.

Der henvises til Bemærkningerne til Bestemmelserne om Udbetaling af Bidrag til Børn udenfor Ægteskab.

Naar det er udtalt, at § 205, Stk. 3, ikke finder Anvendelse, er det fordi Bestemmelsen ingen praktisk Betydning kan faa for Ægtebørn.

Sidste Punktum i § 218 har maattet formuleres noget anderledes end den tilsvarende Bestemmelse i § 207, Stk. 3. Der henvises til Bemærkningen til § 207.

Kap. XVI.

Til §§ 219—20.

Der henvises til de almindelige Bemærkninger til Kap. XVI, se Sp. 2971.

Man har, for saavidt muligt at ligestille Børn af Enker og Enkemænd med de i Kap. XV omhandlede Børn, i § 219, Stk. 3, bestemt, at der kan ydes særlig Hjælp til Barnets Konfirmation og til dets faglige Uddannelse. Da dette er en Udvidelse set i Forhold til nugældende Lov, skal Kommunalbestyrelsens Godkendelse indhentes til Ydelse af Hjælp til faglig Uddannelse, forsaaavidt Hjælpen overstiger uvæsentlige Beløb.

Til § 221.

Betingelserne er de samme som under § 183 anført, dog med følgende Forskelligheder.

1. Ægteskabet maa ikke været retlig set ophævet, naar den ene af Ægtefællerne dør.
2. Barnet skal have Hovedhjemsted her i Landet; i § 183 er brugt Udtrykket »fast Bopæl«. Ved Udtrykket »Hovedhjemsted« er det angivet, at Bidraget ikke bortfalder, fordi Barnet sættes i Skole eller Lære ell. lign. i Udlandet, naar det dog stadig har sit Hjem hos Moderen (Faderen).
3. Bestemmelsen i § 183, Nr. 5, gælder ikke for Enker og Enkemænd.
4. Den overlevende Ægtefælle maa ikke modtage eller paadrage sig Fattighjælp eller Kommunegæld af en saadan Art eller Størrelse, at dennes Modtagelse har medført Tab af Valgret og Valgbarhed. Denne Forskel mellem Bidrag til Enker og Enkemænd paa den ene Side og forskudivis udbetalte Underholdsbidrag paa den anden Side er begrundet i, at de førstnævnte Bidrag er en Understøttelse fra Samfundets Side, der kun bør ydes (uden Retsvirkning), forsaaavidt vedkommende derved bliver i Stand til at klare sig uden Hjælp med de særlige Retsvirkninger; de sidstnævnte Bidrag har derimod en anden Persons Bidragspligt som Baggrund, saaledes at det offentlige Udbetaling af dem kun er et Udtryk for, at den svagere Part ikke skal lide under, at den bidragspligtige ikke opfylder sine Forpligtelser, hvorfor Samfundet, der bedre er i Stand til at inddrive Bidragene, overtager Udbetalingen af disse.